

အသက်ထက်မက
လရောင်ဆူး

အခန်း (၁)

"ဒါဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ"

သက်တံ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးမင်းမာနမှ ခက်ထန်သော လေသံနဲ့ မေးလိုက်သည်။ ။

"ကျ ... ကျ ... ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူး သူဌေးရယ် အတည်ပြောတာပါ"

ကုမ္ပဏီငွေတချို့ ဆုံးရှုံးသွားတာကြောင့် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည့် မန်နေဂျာ ဦးသောင်းက ခါးကိုညွှတ်ပြီး ခယစွာနဲ့ တောင်းပန်နေရှာသည်။ ။

"ခင်ဗျား မသိလို့ ဒီငွေတွေက ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ပျောက်ကုန်တာလဲ"

"ကျ ... ကျွန်တော် တကယ် မယူရပါဘူး သူဌေးရယ် ယုံပါ"

"ခင်ဗျား ယူတာ မယူတာ ကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူး ကျုပ်လိုချင်တာ ပျောက်သွားတဲ့ ငွေတွေ ပြန်ဖြည့်ထားဖို့ ပဲ ခင်ဗျားကို ကျုပ်အချိန် ၃ရက်ပေးမယ် ခင်ဗျား ဒီငွေကို ပြန်ဖြည့်ထားပါ တကယ်လို့ ခင်ဗျား မဖြည့်နိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့ သက်ဆိုင်ရာကနေ စကား ပြောရလိမ့်မယ်"

မန်နေဂျာ ဦးသောင်းမျက်နှာကို တင်းတင်းစေ့စေ့ ကြည့်ပြီး ဆုံလည်ထိုင်ခုံကို လှည့်ကာ ဦးသောင်းကို ကျောခိုင်း အနေအထားနဲ့ ...

"ခင်ဗျား သွားလို့ ရပြီ"

အေးစက် တည်ငြိမ်နေတဲ့ လေသံနဲ့ မင်းမာန ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်သည်။ ။

မန်နေဂျာ ဦးသောင်းမျက်နှာ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နဲ့ ထပ်ပြီး စကား မပြောရဲတော့ပဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ။ မင်းမာန သက်ပြင်းတစ် ချက် မှုတ်ထုတ်ရင်း မျက်လုံးမှိတ်ကာ ခုတင်နောက်မှီသို့ မှီချလိုက်သည်။ ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုလုံးကို ဦးစီး ဦးဆောင် ပြုနေရသူဖြစ် လို့ ခုလို ကိစ္စမျိုးက မကြုံချင်လည်း ကြုံနေရသည် ကို စိတ်ထဲ လေးလံ နေမိသည်။ ။

မင်းမာန အသက် ၂၀ အရွယ်မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ကားမတော်တဆမှု နဲ့ ဆုံးသွားခဲ့ပြီး အဲဒီအချိန်ထဲက မိဘအမွေ ကုမ္ပဏီကို ဆက်ခံခဲ့ရသည်။ ။

ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေ များ နေသည့် စီးပွားရေး လောကမို့ ပြက်သားသည့် ဆုံးဖြတ်တွေချရင်း မင်းမာန တဖြည်းဖြည်း နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် မာန ကြီး လာခဲ့သည်။ ။

စီးပွားရေး လောကမှာ မင်းမာနဆို မသိသူမရှိ ... ပြိုင်ဆိုင်နေသည့် ကုမ္ပဏီများကတော့ မင်းမာနကို အခွင့်ရေး ရလျှင်ရသလို အလဲထိုးဖို့ ချိန်ရွယ်နေကြသည်။ ။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းမာန ပိုပြီး ပြတ်သား နေရ တော့သည်။ ။

"သံသာချို မမ ခေါ်နေတယ်"

အရောင်းဝန်ထမ်းမလေး တစ်ဦးက ဆိုင်ရှင်ခေါ်နေကြောင်း လှမ်းပြောသည်။ ။

သံသာချို ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်ပြီး ဆိုင်ရှင်နေသည့် စားပွဲသို့ သွားလိုက်သည်။ ။ သံသာချိုက market တစ်ခုက အရောင်းဝန်ထမ်း ဖြစ်သည်။ ။

"မမ ကျွန်မ ရောက်ပါပြီ"

ဆိုင်ရှင်က သံသာချိုနဲ့ အသက်သိပ် မကွာပေမဲ့ လေးစားသမှုနဲ့ မမတပ်ခေါ်ရသည်။ ။ ကိုယ့်အလုပ်ရှင် ဖြစ်လို့ ရှိရှိသေသေ ပုံစံနဲ့ ရပ်လိုက်သည်။ ။

"နင် ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ သံသာချို"

ရောက်ရောက်ချင်း အပ်နဲ့ ထွင်း ဆိုသလို ဆိုင်ရှင်က ခပ်စွာစွာနဲ့ အော်လိုက်သည်။ ။ ဘေးက ဝန်ထမ်းများ အပြင် ဝယ်သူများ အကြည့်တွေကပါ သံသာချိုနဲ့ ဆိုင်ရှင်ဆီ ရောက်လာတာ သိလိုက်ရသည်။ ။

"ကျွန်မ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး"

"ဘာလို့ မလုပ်ရမှာ လည်း ဒီနေ့ ဝယ်သူ တစ်ယောက်က လာတိုင်တယ် အင်္ကျီကြယ်သီး တပ်ခိုင်းတာ တပ်မပေးဘူးဆို"

"ဪ ဒါလား ဟုတ်ပါတယ်"

"ဘာ ဟုတ်ပါတယ်လဲ နင် အဲဒီလိုလုပ်လို့ နောက်လာ မဝယ်တော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"အဲဒါတော့ ကျွန်မမသိဘူး ကျွန်မကို ထိကပါးရိကပါးနဲ့ အဲဒီဝယ်သူက ကြယ်သီး တပ်ခိုင်းတာ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး ပြောတာကို ကျွန်မလက်ကိုဆွဲပြီး အတင်း တပ်ခိုင်းတယ်"

"အဲဒီလို လုပ်ပေးလိုက်တော့ နင်ဘာထိခိုက် သွားလဲ"

ပိုက်ဆံ နည်းနည်းလေး ရှိရင်ပဲ လူတွေက တစ်ဖက်သားကို နှိမ့်ချတက်တာကို သံသာချို တအားမုန်းသည်။ ။ ဒါ့ကြောင့် သူဌေးတွေနဲ့ ခပ်ဝေးဝေး နေချင်ပေမဲ့ ဘဝပေး မကောင်းတော့ သူဌေးတွေဆီမှာ ဦးညွှတ်နေရသည်။ ။

"ဒီမှာ ဒီနေရာမှာ မမ သမီးဆို မမဘယ်လို လုပ်မလည်း နေရာတကာ ငွေပဲမမြင်ပါနဲ့ သိက္ခာဆိုတာ ငွေနဲ့ ပေးဝယ်လို့ မရသလို ငွေနဲ့ တိုင်းလို့ လည်း မရတာ မမသိပါ"

သံသာချို လူကသာ ဆင်းရဲတာ၊ စိတ်ဓာတ်ဆင်းရဲသူ မဟုတ်။ ဆိုင်အတွက် လိုရင်လိုသလို အချိန်ပိုဆင်း၊ ပစ္စည်းစစ်၊ တစ်ခါတလေ ပစ္စည်းသယ်မယ့်သူ မလာလို့ ကိုယ်တိုင်အထုပ်သယ် ခဲ့ရတာမျိုး၊ ဒါမျိုးတွေဆို သံသာချို မတွယ်မကပ် လုပ်ခဲ့ပေမဲ့ ခုလို အလုပ်သမား ဆိုပြီး နိုင်ထက်စီးနင်း လူတစ်ဖက်သားကို အနိုင်ယူပြီး ကြယ်သီးတပ်ပေး ခိုင်းတာမျိုးကိုတော့ သံသာချို ရွံ့မုန်းမုန်းသည်။ ။

"နင် ... နင် ... ငါ့ကို ပြန်ပြောနေတာ ငါ့ဆိုင်က အခုထွက်"

"ဟင်းဟင်း ... ဟင်း ..."

သံသာချိုက သရော်တဲ့ အမူအရာနဲ့ ရယ်လိုက်သည်။ ။

"ဒီမှာ ရှင့်လိုငွေမက်ပြီး သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းမစာနာတဲ့ ဆိုင်ရှင်ဆီမှာ ကျွန်မလုပ်ဖို့ မသတိဘူး ... ထွက်တယ် ..."

ရင်ဘတ်မှာ ထိုးထားတဲ့ ဆိုင်တံဆိပ်ကို အားနဲ့ ဆွဲဖြုတ်ပြီး ပါလာတဲ့ ဆိုင်တံဆိပ် ရင်ထိုးလေးကို ဆိုင်ရှင်ရှေ့ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ။ ပြီး

တော့ ထမင်းချိုင့်ဆွဲကာ ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်လာလိုက်သည်။ ။

သံသာချို ဒီလမှာ တင် အလုပ်ပြောင်းရတာ ၂ကြိမ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ရက်ပိုင်းနဲ့ တင်မို့ လစာကလည်း မရ ... မှန်တယ်ထင်ရင် ငြိမ်ခံမနေ တတ်တာက သံသာချိုရဲ့ အကျင့် ဖြစ်နေတာက ခက်သည်။ ။

သံသာ ထမင်းချိုင့်ဆွဲရင်း စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့သည်။ ။ အိမ်ကို ရောက်ရောက်ချင်းမှာ ပဲ သံသာ အထိတ်တလန့် မြင်လိုက်ရတာက အိမ်ခေါင်တိုင်မှာ လည်ပင်းကြိုးစွပ်ကာ တွဲလောင်းကျနေသည့် အဖေ။ သံသာချို အထိတ်တလန့်နဲ့ ထမင်းချိုင့်က ပြုတ်ကျသွားပြီး လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကွယ်လိုက်သည်။ ။

"အား ..."

အမြင်မှားတာ ဖြစ်ပါစေချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ တုန်ယင်နေတဲ့ လက်တွေကို ဖယ်ပြီး နောက်တစ်ခါ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ အမြင်မှားတာ မဟုတ်ဘဲ တကယ်ပဲ အဖေ ဖြစ်နေသည်။ ။ သံသာချို ဘာကိုမှ မတွေးအားတော့ပဲ ချက်ချင်း အဖေရဲ့ ခြေသလုံးကို ပြေးဖက်သည်။ ။

"အဖေ ... အဖေ အဖေ ကယ်ကြပါဦးရှင် ကျွန်မအဖေ ကျွန်မအဖေ အဖေ"

သံသာချို၏ စူးစူးရှရှ အော်ခေါ်သံကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ ကလည်း အထိတ်တလန့်နဲ့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။ ။ လူတွေရောက်တော့ သံသာချိုတို့ သားအဖကို မြင်ပြီး ဝမ်းနည်းသူက ဝမ်းနည်း၊ မျက်ရည် ကျသူကကျ ကြိုးဖြေပေးသူက ဖြေနဲ့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွား ကြတော့သည်။ ။

"အဟင့် အဖေ ... အဖေ သမီးကိုထားခဲ့ပြီလား အဖေ"

သံသာချို၏ အော်ဟစ်ငိုသံတွေကြားမှာ လာကြည့်ကြတဲ့ သူတွေက လည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ဝေဖန်ကြ၊ မေးခွန်းထုတ်ကြနဲ့ သံသာ ချိုကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပဲ အဖေဖြစ်သူ အတွက်သာ သောကမီး ပူလောင်နေရှာသည်။ ။

"ဦးသောင်းလို ရိုးသားတဲ့ သူက ဘယ်လို ဖြစ်သွားရတာလဲ"

"ဟုတ်ပအေ ဘာတွေ စိတ်ညစ်စရာရှိလို့ ခုလို သတ်သေရတာလဲ"

ရပ်ကွက်ထဲက လူကြီးတချို့ရဲ့ ကရုဏာ ဒေါသနဲ့ ပြောဆိုသံ အပြစ် တင်သံတွေ ကလည်း သံသာချို မကြားချင်အဆုံး ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ ပြောသလိုပါပဲ အဖေက ရိုးသားတဲ့ သူ တစ်ယောက်က ဘယ်လို ကိစ္စမျိုး တွေရှိလို့ ခုလို လုပ်ရတာလဲ သမီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဘာမှ မသိခဲ့တာ ကို သံသာချို တွေးရင်းတွေးရင်း ပိုပြီး ဝမ်းနည်းလာရသည်။ ။

မန်နေဂျာ ဦးသောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ ။

ဝန်ထမ်းတွေ အားလုံးကလည်း ဒီသတင်းကိုပဲ ပြောနေကြရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြသည်။ ။ အဲဒီလို စိတ်မကောင်းဖြစ်တဲ့ သူတွေထဲမှာ မင်းမာနကအဆိုးဆုံး ဖြစ်သည်။ ။

"ငါ ... ငါ့ ... ကြောင့်လား ငါပြောလိုက်လို့ လား"

မင်းမာနတွေးရင်း စိတ်ထိခိုက်မိ နေသည်။ ။

ဦးသောင်းဆိုတာ ဒီကိစ္စမဖြစ်ခင်က အထိ ကုမ္ပဏီ အပေါ်မှာ သစ္စာ ရှိခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။

ခုငွေသိန်း ၂၀၀ကျော် ဦးသောင်းလက်ထဲမှာ ပျောက်သွားတာ ဖြစ်လို့ မင်းမာန စိတ်မထိန်းပဲ ဒေါသဖြစ်ပြီး ပြန်လျော်ဖို့ ပြောလိုက်မိသည်။ ။ မန်နေဂျာ ဦးသောင်းက ဖြောင့်မှန်သူဆိုတာ သိကြတော့ မန်နေဂျာဦးသောင်းကို ခုတုံး လုပ်သွားသူက ခပ်များများ ရယ်။ ခုလို သိန်း ၂၀၀ကျော် မန်နေဂျာတစ်ယောက် လက်ထဲမှာ ပျောက်သွားတာ တော့ အားလုံးကလည်း ဦးသောင်းအပေါ် မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေကြသည်။ ဒါကို ဖြူစင်ကြောင်း သက်သေပြဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး မင်းမာန ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပေမဲ့ တကယ်တမ်း ခုလို ဖြစ်သွားရတော့ စိတ်အထိခိုက်ဆုံး လူက မင်းမာန ကိုယ်တိုင်ပင်။ ကိုယ်က သတ်သေအောင် တွန်းအားပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားရသည်။ ။

"ခု ... ခု ... ခုတော့ဟာ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ"

မင်းမာန စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးလာလို့ လေညှင်းခံရန်အပြင်ကို ထွက်လာတော့ ဝန်ထမ်းများ စုပြီး ဦးသောင်းအကြောင်း ပြောနေကြသည် ကို နားထောင်လိုက်သည်။ ။

"ဦးသောင်း သနားပါတယ်ဟယ် ခုလိုလုပ်မယ် မထင်ထားဘူး"

"အေးပါတယ် ဟိုနေ့က သူဌေးအခန်းထဲက ထွက်လာတော့ မျက်နှာမကောင်းဘူးဟ ဒါနဲ့ ရုံးဆင်းတော့ သူဌေးက ဆူလိုက်တာလား မေးတော့ မဟုတ်ဘူး လမ်းကို သေချာကြည့်ပြန် ... တဲ့ မျက်နှာက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲဟယ်"

"ဟုတ်လား သနားပါတယ် သူ့မှာ သမီးတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တယ် ရင်ကျိုးမယ် ထင်ပါတယ် သနားပါတယ်"

ဝန်ထမ်းမလေးတွေ ပြောနေတာ နားထောင်နေရင်း ...

"ဦးသောင်းမှာ သမီးရှိတယ်"

ဦးသောင်းမှာ သမီးရှိမှန်း ခုမှ မင်းမာန သိသည်။ ။

ဦးသောင်း ခုလိုဖြစ်ရတာ မင်းမာန တာဝန်မကင်းသလို ခံစားနေရသည်။ ။

ဒါကြောင့် မင်းမာန နာရေးသတင်း မေးဖို့ ဦးသောင်းအိမ် ထွက်လာလိုက်သည်။ ။

သံသာချို တစ်ယောက်တည်း အိမ်ထောင့်လေးမှာ ငေးပြီးနေတုန်း ရပ်ကွပ်ထဲက အစ်မအရင်းလို ချစ်ရခင်ရတဲ့ အစ်မဆွေဆွေက သံသာချို ဘေးနားကို လာထိုင်သည်။ ။

"သံသာ ... စိတ်ကို တင်းမထားပါနဲ့၊ ငိုချင် ငိုချလိုက်ပါလား ... ဒီလို လုပ်နေရင် နင်ပါလဲတော့မယ်"

"အစ်မ သံသာ မငိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငိုဖို့ မျက်ရည်တွေ ခန်းကုန်တာ ပါ သံသာရင်ထဲ ငိုရလွန်းလို့ ခန်းကုန်တာပါ ..."

"စိတ်မလျှော့ပါနဲ့၊ စိတ်ကို တင်းထားပါ သေတဲ့ သူက သေပြီပဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ သူက ဘဝကို ဆက်ရင်ဆိုင် ရဦးမှာ ပဲလေ ... စိတ်ကိုဖြေပါ"

အစားပျက်၊ အအိပ်ပျက် မျက်တွင်း ဟောက်ပက် ဖြစ်နေတဲ့ သံသာက မဆွေဆွေ ဘာပြောပြော မထိရောက်ပေ။

"ဒါနဲ့ သံသာ ဦးလေးကို အသုဘအတွက် ပြင်ဆင်နေတုန်းက ဦးလေး လက်ထဲမှာ ဒါလေးတွေ့လို့ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ယူထားခဲ့တာ ..

. ရော့ "

သံသာချို လက်ထဲကို အနက်ရောင်ထဲမှာ အဖြူရောင်လေး ဖောက်ထားတဲ့ ကြယ်သီးလေးတစ်လုံး ဖြစ်သည်။ ။

"ဒါဘာလဲ အစ်မ"

"အစ်မလည်း သေချာမသိဘူး ... ဦးလေး နောက်ဆုံးထိ ကိုင်ထားပုံ ထောက်ရင် အရေးကြီးလို့ နေမှာ ပဲ တွေးမိလို့ ပါ"

မဆွေဆွေ ဘာပြောပြော သံသာနားထဲ ဝင်တစ်ချက် မဝင်တစ်ချက် ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

အသုဘ ပြီးသွားပြီဖြစ်လို့ အိမ်နီးချင်း တစ်ယောက် နှစ်ယောက် လောက်သာ ရှိသည်။ ။

"ကြွပါရှင် ... ကြွပါ ဘယ်သူလို့ ပြောပေး လိုက်ရမလဲ"

မင်းမာန အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း အသက် ခပ်လတ်လတ် အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဖော်ဖော်ရွေရွေနဲ့ ဖိတ်ခေါ်သည်။ ။

"ဦးသောင်းရဲ့ သူဌေးလို့ ပြောလိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ခဏ စောင့်ပါဦးနော်"

"သံသာရေ ဒီမှာ ဧည့်သည် လာတယ် နင့်အဖေ သူဌေးတဲ့ ... "

မင်းမာန အိမ်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ တစ်အိမ်လုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ အိမ်ဦးခန်းမှာ အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူကြီး သုံးလေးယောက်က ဝိုင်းဖွဲ့စကား ပြောနေကြပြီး မင်းမာန အိမ်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ ပြောလက်စ စ

ကားကိုဖြတ်ပြီး မင်းမာနဆီ အကြည့်တွေ ရောက်လာသည်။ ။

ခဏကြာတော့ အခန်းထဲကနေ အင်းအားမရှိ ဖျော့တော့တော့ မျက်နှာ ဆံပင်ကိုဖြစ်သလို ထုံးကာ သံသာ ထွက် လာပြီး မင်းမာနနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ မော့မကြည့်ဘဲ ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"မင်္ဂလာပါ ... ကျွန်တော်က ... "

မင်းမာနက စကားစနုတ်ဆက်တော့ သံသာက မော့ကြည့်ခိုက် ...

"ဟင် ဟို မိန်းကလေး"

"ရှင် ... ရှင်"

နှစ်ယောက်လုံး အံ့အားသင့်ရုံ သာမက တုန်လှုပ် သွားကြသည်။ ။ တိုက်ဆိုင်မှုက ဆန်းကြယ်လွန်း၏။

"ရှင် ... ရှင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"မင်း ... မင်း ... က ဦးသောင်း သမီးလား"

"ဟုတ်တယ် ..."

ထိုမိန်းကလေးက ဦးသောင်းသမီးဆိုတာ သိရပြီးနောက် မင်းမာန စိတ်ထဲ လေးသွားမိသည်။ ။

"ဒါ ... ဒါ ... ဘယ်လို တိုက်ဆိုင်မှုမျိုးလဲ"

ဟိုနေ့က ဆိုင်ကနေ အလုပ်ထွက်ခဲ့ရတာ ထိုလူကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

"ရှင် ခုချက်ချင်း ကျွန်မအိမ်ပေါ်က ထွက်သွားပါ ငွေရှိတယ်ဆိုပြီး အရာရာကို အထင်သေးသလို ဆက်ဆံတာ ကျွန်မ အမုန်းဆုံးပဲ"

"ဒီမှာ ကျုပ်က ခင်ဗျား ထင်သလို မဟုတ်ဘူး နော် ခုက ..."

"ဘာစကားမှ မကြားချင်ဘူး ရှင့်မျက်နှာလည်း မမြင်ချင်ဘူး ရှင်ခု ထွက်သွားပါ"

မင်းမာနရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ မရတာမလို့ အားလုံးအကြည့်တွေ ကလည်း ရှိသေးတာကြောင့် သိက္ခာအရ မင်းမာန ပြန်ထွက်လာလိုက် သည်။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့

"ရှင် ယူလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ယူသွား"

မင်းမာန ကားဆီပြန် အရောက်မှာ သံသာချို သစ်သီးခြင်းကို အိမ် ပေါ်ကနေ မင်းမာနရှေ့ကို လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

"မင်း ... မင်း ..."

ဘေးမှာ ကြည့်နေကြတဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း ရှိနေတာကြောင့် မ င်းမာန ဘာမှ ဆက်မပြောပေမဲ့ စိတ်ထဲတေးမှတ် ထားလိုက်သည်။ ရှေ့ ရောက်လာတဲ့ ပန်းသီးတစ်လုံးကို ကောက်ယူကာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း ...

"မင်း ... တွေ့မယ်"

ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတဲ့ ပန်းသီးကို တစ်လုတ် ကိုက်စားလို က်ပြီး ခြေထောက်အောက်မှာ နင်းခြေလိုက်သည်။ ။ အဲဒီနောက် ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာ လိုက်သည်။

မင်းမာန ကားမောင်းရင်း အရင်တစ်နေ့က မမျှော်လင့်ပဲ ဆိုင်မှာ ဖြ စ်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်တွေးနေမိသည်။

မင်းမာန လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ ဝယ်ဖို့ ကြုံရာ market တစ်ခု ထဲဝင်လာ လိုက်သည်။ ။ အမြဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေတက်တဲ့ မင်းမာနက အင်္ကျီဝယ်ရင် ဇီဇာကြောင်လေ့ ရှိသည်။ ။ market တစ်ခုလုံး နှံ့အောင် ရှာနေပေမဲ့ ကြိုက်တဲ့ အင်္ကျီက မတွေ့သေးတာကြောင့် စိတ်ထဲ ဘဝင်မ ကျ ဖြစ်လာသည်။ ။

နောက်ဆုံးဝင်ကြည့်ဖို့ တစ်ဆိုင်ပဲ ရှိတော့တာကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဆိုင်ထဲဝင်ကြည့် လိုက်သည်။ ။

ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေ ကလည်း သူ့အလုပ်နဲ့ သူ မင်းမာနကို လှည့်မကြည့်နိုင်ပေ။ ။ ဝယ်သူတွေစိတ်ကြိုက် လုပ်ပေးနေရင်း အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ။ အဲဒီထဲမှာ မှ အထူးခြားဆုံးက အဝတ်အစား မသစ်မဆန်းကို ဝတ်ထားပြီး ဝယ်သူစိတ်ကြိုက် ပြုံးပြနေရပေမဲ့ မျက်ဝန်းမှာ မာနတွေပြည့်လျှံနေတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ မင်းမာန အချိန်အတော်ကြာ ငေးကြည့်နေပြီးမှ အနားမှာ ရှိတဲ့ အင်္ကျီကိုဆွဲဖြုတ်ကာ သူမ အနားကပ် သွားလိုက်သည်။ ။

"ဒီမှာ ဒီအင်္ကျီ ဘယ်လောက်လဲ"

တခြား ဝယ်သူကို ရှင်းပြနေရင်းက မင်းမာနလက်ထဲက အင်္ကျီတံဆိပ်ကို ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း ဖြေလိုက်သည်။ ။

"၁၅၀၀၀ပါ"

"ငါနဲ့ လိုက်လား"

"ဟိုမှာ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ရှိပါတယ် သွားတိုင်းကြည့်လို့ ရပါတယ် နော် ..."

သူမက မင်းမာနကို အရေးမလုပ်ဘဲ ရှင်းပြပြီး ပြန်လှည့်သွားသည်။ ။

သူမ ညွှန်ပြတဲ့ နေရာ ကြည့်တော့လည်း မှန်ကြီးက မားမားကြီးရပ်ပြီး သူ့ဆီကို လာကြည့်လှည့်ပါ ပြောနေသယောင်။ ဒါကြောင့် မှန်ကို ကျောပေးလိုက်ပြီး ...

"မင်း ကြည့်ပေးရင် ရနေတာကို ငါက သက်မဲ့မှန်နဲ့ လိုက်မလိုက် မဆုံးဖြတ်ချင်ဘူး၊ သက်ရှိအမြင်နဲ့ ကြည့်ပေးတာကို လိုချင်တာ ..."

"ဟ မင်းက စကားပြောတာ ပြတ်လိုက်တာ ဝယ်သူကို အဲဒီလိုပဲ ဆက်ဆံလား"

"ဒီမှာ ရှင်လုပ်နေတာလဲ ကြည့်ဦးလေ ဒီမှာ ကျွန်မ ဘာလုပ်နေလဲ ရှင်မမြင်ဘူးလား"

"အဲဒါတော့ စိတ်မရှည်ဘူး ဆိုပါတော့ အိုကေလေ ဒါဆို ဒါဝတ်ကြည့်လို့ ရလား"

"ရတယ် အဝတ်လဲခန်းက ဟိုဘက်မှာ "

"အိုကေ"

မင်းမာန အင်္ကျီလဲရန် အဝတ်လဲခန်းထဲ ဝင်လာလိုက်သည် ...

"ဘယ်လိုလူမှန်း မသိဘူး ... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဇီဇာကြောင်ချက်က .."

သံသာချို ပွစိပွစိပြောနေသည် ကို မင်းမာန အထင်းသား ကြားနေရသည် မလို့ ပြီးနေမိသည် ။ အဲဒီနောက် အင်္ကျီကြယ်စေ့ မတပ်ဘဲ မင်းမာန ထွက်လာခဲ့သည် ။

မို့မောက်နေတဲ့ ရင်အုံက သံသာ မျက်ဝန်းတွေကို ကျယ်သွားစေသည် ။ မင်းမာနက သံသာအနားကို ကပ်လာလို့ သံသာ နောက်ခိုင်း နေလို

ကံသည် ။

"ဒီမှာ ဒီမှာ ... ကြယ်သီး လာတပ်ပေးပါဦးကျွန်တော် မမြင်ရလို့ "

သံသာက လှည့်မကြည့်ဘဲ ...

"ရှင့်ဘာသာရှင် တပ်ပါလား ရှင့်မှာ လက် မပါဘူးလား"

"လက်ပါတယ် မမြင်ရဘူး လာ လာ တပ်ပေးစမ်းပါ"

မင်းမာန သံသာချိုလက်ကို အတင်းဆွဲကာ လှည့်လိုက်တော့ သံသာ လက်က မင်းမာန ရင်ဘတ်ပေါ် ရောက်သွားကာ မျက်နှာနဲ့ အပ်သွားသည် ။

"ကျွန်မ လက်ကို လွှတ် ..."

မင်းမာန ကိုင်ထားတဲ့ လက်ကို သံသာချို အတင်း ခါချလိုက်ပြီး အနားမှာ ရှိတဲ့ ဖန်ခွက်ထဲကရေနဲ့ မင်းမာန မျက်နှာကို ပက်လိုက်သည် ။

"မင်း ... ဒါဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ"

"ပိုက်ဆံရှိတယ် ဆိုပြီး ကိုယ့်အောက်က လူကို နိုင်ထက်စီးနင်း မလုပ်နဲ့ "

ရေတွေစိုရွဲသွားတဲ့ မင်းမာနက သံသာချို လုပ်ရပ်အပေါ် စိတ်ထဲ တင်းသွားမိသည် ။

"မင်း ... မင်း ..."

"မကျေနပ်ဘူးလား ဆိုင်ရှင် သွားတိုင်လေ"

"အေး ... ပြီးရော"

မင်းမာန ချက်ချင်းပဲ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကို သွားပြောလိုက်သည် ။ ခ

ယ တောင်းပန်ရှာနေတဲ့ ဆိုင်ရှင်မျက်နှာမှာ ဝန်ထမ်းအပေါ် ဒေါသထွက်နေတာ မြင်နေရတော့ ကျေနပ်မိသွားသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့ မင်းမာန အင်္ကျီဝတ်ဖို့ ပြင်လိုက်တော့ မနေ့က ဖြစ်ခဲ့တာကို သတိရမိသွားသည်။ ။

"ငါလွန်သွားပြီလား"

မင်းမာန စိတ်ထဲမှာ တွေးရင်း ပြန်တောင်းပန်ဖို့ ဆိုင်ကို ပြန်လာခဲ့ပေမဲ့ ...

ဆိုင်ဝန်ထမ်းလေးဆီက ထွက်သွားပြီဟု သိလိုက်ရသည်။ ။ ...

"ဒီမှာ ... လူရှိလားခင်ဗျာ"

အနက်ရောင် တိုက်ပုံကို ကျကျနန ဝတ်ထားပြီး လက်မှာ လည်း စာရွက်တချို့ကို ကိုင်ထားသည်။ ။

"ဟုတ် ... ဟုတ် ... ရှိပါတယ် ... ဘယ်သူလဲ ... မသိဘူး ..."

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်က သက်တံကုမ္ပဏီရဲ့ ရှေ့နေပါ ဒီကကလေးမရဲ့ အဖေ ဦးသောင်းဟာ ကုမ္ပဏီရဲ့ ငွေသိန်း၂၀၀ကို အလွဲသုံးစား လုပ်ထားပါတယ် အဲဒီအတွက် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးမင်းမာနက တရားစွဲဆို ထားပါတယ် ဒီမှာ စာရွက်စာတမ်းတွေပါ"

ရှေ့နေကြီးက စာရွက်တွေကို သံသာချိုလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။ အံ့ဩရုံတင်မက ထိတ်လန့်သွားတဲ့ သံသာချိုက စာရွက်တွေကို တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ယူလိုက်သည်။ ။

"မဖြစ်နိုင်ဘူး ... အဖေ အဲဒီလိုမလုပ်ဘူး ကျွန်မယုံတယ်"

ရှေ့နေကြီးလွှဲပေးတဲ့ စာရွက်တွေကို သံသာချိုကြည့်ရင်း ငြင်းဆန်နေမိသည်။

ဒီအဖြစ်ကို လက်မခံနိုင် ... အဖေဖြစ်သူ၏ စာရိတ္တကို ခြွင်းချက်မရှိ ယုံကြည်ထားသူမလို့။

"အဲဒါကတော့ တရားရုံးမှာ ရှင်းကြတာပေါ့"

ရှေ့နေကြီး လှည့်ထွက် သွားသည်။

သံသာချို စိတ်ပျက် အားငယ်စွာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ...

"အဖေ သမီးဘယ်လို လုပ်ရမလဲ"

ကူကယ်ရာမဲ့စွာ သံသာချို အဖေဖြစ်သူကို တမ်းတနေမိသည်။

စိတ်မာတယ်လို့ ထင်ရပေမဲ့ တကယ်ဆို သံသာချိုဟာ နူးညံ့ပြီး အားငယ်တတ်သူ ... ဒါကိုမာနနဲ့ တင်းခံထားလို့ ပဲ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်တာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သံသာချို ရုတ်တရက် သတိရသွားသည် ...

"အဖေ့ကုမ္ပဏီ သူဌေးက ဟိုလူပဲ"

သံသာချိုမျက်ဝန်းမှာ အမုန်းတွေ ပြည့်လျှံလာသည်။ စာရွက်ဖြူလေး တွန့်ကြေသွားသည်။

သိန်း၂၀၀ကို သံသာချို လျော်မပေးနိုင် ...

ရှေ့နေမငှားနိုင် ... တရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်မယ်ဆို ငွေအလုံးအရင်း လိုအပ်သည်။

ဒီငွေတွေ ဘယ်ကရမှာ လဲ ...

"အဖေ ဘာဖြစ်လို့ ခုလို လုပ်ခဲ့တာလဲ"

အဖေစာရိတ္တကို သံသယမရှိပေမဲ့ ခုလိုဖြစ်လာတာ ကိုတော့ အဖေ
ကို မုန်းမိသည်။ ။

"သူဌေး ဧည့်သည် တစ်ယောက် တွေ့ချင်လို့ တဲ့ "

"ခေါ်ခဲ့"

မင်းမာန အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို ကျကျနန ဝတ်ထားပြီး စတိုင်ကျ
ကျနဲ့ ခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေသည် ...

"ဪ ... မင်းကိုး"

"ကျွန်မ ... ဒီကိုလာတာ"

မင်းမာန လက်ဝါးထောင်ပြလိုက်ပြီး စကားကိုရပ်ဖို့ အချက်ပြလိုက်
သည်။ ။

"ငါသိတယ် သိန်း ၂၀၀ လာပေးတာ မဟုတ်လား"

သံသာချို ပြောရ ခက်နေသည်။ ။

မဆုံချင်တဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဆုံနေရတာရယ် ရင်ထဲက နာနာကျင်ကျင်
မုန်းနေတဲ့ သူ ဖြစ်တာကြောင့် မာနကို ထိန်းချုပ် ထားလို့ မရ ...

"ဒီမှာ ရှင့်ငွေတွေ ကျွန်မဖေ မယူဘူး အဲဒီအတွက် ကျွန်မ ဘာမှ မ
ပေးနိုင်ဘူး ... "

"ဒါဆို တရားရုံးမှာ ဖြေရှင်းကြတာပေါ့ ငါစာရွက်တွေ ပို့လိုက်တယ် လေ မရဘူးလား ..."

"ကျွန်မ အဖေရဲ့ စာရိတ္တကို ကျွန်မယုံတယ် ဒီလိုလုပ်မဲ့သူ မဟုတ်ဘူး "

"ငွေနဲ့ တွေ့ရင် အဲဒီစာရိတ္တက တိမ်လို့လေလို့ ပျောက်ကွယ် သွားကြတတ်တာ ထားပါတော့ ခုမင်းငါ့ဆီလာတာ ရန်တွေ့ဖို့ လား ငွေပေးဖို့လား"

သံသာချိုဖြေရ ခက်သွားပြန်သည် ။ တကယ်ဆို အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်ရင်တောင် မလုံလောက်တဲ့ ကြားက ခုတော့ ရန်တွေ့မိနေပြီ ...

"ကျွန်မ ..."

သံသာချို စိတ်ဒုန်းဒုန်းချကာ တောင်းပန်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်ချိန်မှာ

"မင်း မဆပ်နိုင်ဘူး မို့လား အင်း ငါသိတော့ သိတယ် မင်းအခြေနေကို ဒါနဲ့ မင်း ဆပ်ရမယ့် သိန်း၂၀၀အစား ပြန်ဆပ်နိုင်တာ မင်းတစ်ခုတော့ ရှိတယ် ..."

မင်းမာနက ဆက်မပြောဘဲ သံသာချို သိချင်စိတ်ကို ဆွဲထားလိုက်သည် ။ ခဏကြာတော့မှ

"ငါ့ကို လက်ထပ်မလား"

"ဘာ ... "

သံသာချို နားထဲ အက်စစ်နဲ့ အလောင်းခံလိုက် ရသလို ပူလောင်ရုံသာမက နာကျင်သွားခဲ့သည် ။ လက်တွေက တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာခဲ့သည် ။ မင်းမာနကတော့ သံသာချိုကို ဂရုမစိုက်သလို ပြောလက်စ

ကို ဆက်ပြောနေသည်။ ။

"မင်း ငါ့ကို လက်ထပ်လိုက်ရင် မင်းဆပ်ရမဲ့ ငွေတွေ ငါလျှော်ပေးလိုက်မယ် မင်းက ငါ့ဇနီး ဖြစ်သွားရင်ပေါ့။"

အနိုင်ရတဲ့ သူတွေ လုပ်နေကျ ပုံစံအတိုင်း လေသံခပ်မာမာနဲ့ မင်းမာန တစ်လုံးချင်းကို အရသာရှိရှိ ပြောနေသည်။ ။

ရွေးချယ်ဖို့ လမ်းစ ပျောက်နေသလို လမ်းဆုံးမှာ ရပ်နေရတဲ့ သံသာချိုကတော့ ငွေရှိရင် ဘာမဆိုရတယ်လို့ တွေးနေတဲ့ မင်းမာနကို မုန်းသထက် မုန်းမိနေသည်။ ။

"ကျွန်မ ... ကို သိန်း၂၀၀နဲ့ ဝယ်မယ်ပေါ့။"

"ဒါကတော့ မင်းအတွေးလေ မင်း ငါ့ကိုလက်မထပ်ရင် မင်းနေရာမယ့် နေရာက ထောင်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။"

"ရှင် ... ရှင် ရှင့်အကြံ ပက်စက်လှချည်လား။"

"ဘယ်လိုလည်း ငါနဲ့ လက်ထပ်မလား ထောင်ထဲဝင်မလား ကြိုက်တာရွေး။"

သံသာချို ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ ... မင်းမာနနဲ့ လက်မထပ်ချင်ပေမဲ့ ထောင်ထဲရော ဝင်နိုင်ရဲ့ လား ဝေခွဲရခက်နေတဲ့ သံသာချို နောက်ဆုံး မင်းမာနရှေ့က လှည့်ထွက် လာခဲ့သည်။ ။